

Phần 4

Chương 13

Lục Phồn vẫn không mở miệng, anh im lặng nghe Trình Hồng nói. Giọng Trình Hồng đều đều, ngữ khí điềm tĩnh không gọn sóng. Nói xong, Trình Hồng tổng kết:

“Khách quan mà nói, theo tình hình hiện tại, cậu thật sự không xứng với Nghệ Giản. Con bé chọn cậu, rõ ràng là một sự lựa chọn không thỏa đáng.”

Nét mặt Lục Phồn không đổi.

“Tính tình của Nghệ Giản tôi là người rõ nhất. Con bé oán giận tôi, nhưng con bé không biết, là một người mẹ, có một đứa con đặc biệt như vậy là có bao nhiêu áp lực và gánh nặng. Tôi đối với con bé không có yêu cầu gì cả, chỉ hy vọng con bé có được cuộc sống bình thường như những đứa trẻ khác. Tại con bé...”

Nhắc đến thính giác bị hỏng của Nghệ Giản, sắc mặt Trình Hồng trở nên kém đi.

Bà dừng một giây, nói tiếp: “Chuyện đó là lỗi của tôi. Cũng bởi vì chuyện này, tôi phải nỗ lực hơn gấp nhiều lần so với các bà mẹ khác. Nhưng con bé quá cứng đầu, tôi đào tạo con bé thành một nhà thiết kế đẳng cấp thế giới, nhưng con bé bỏ lỡ cơ hội một cách vô ích, trở thành họa sĩ vẽ manga. Tôi bảo con bé đi cùng tôi đến Newyork nhưng con bé lại thích sống ở Seattle hơn. Bây giờ, với hình dạng này, không trở về Bắc Kinh mà chạy đến đây... Đã thế, con bé chống đối tôi, không quan tâm đến những người đàn ông tôi chọn, lại chọn cậu để kết hôn.”

Ánh mắt lãnh đạm của Trình Hồng quét trên mặt anh một vòng, giọng điệu có chút hòa hoãn: “Nhưng cậu yên tâm, tôi không phải đến để bắt hai người tách nhau ra. Bao năm qua, con bé luôn là đứa trẻ ngỗ nghịch chống đối. Con bé xưa nay chưa từng trưởng thành, ngốc nghếch, tư tưởng thoải mái tự do, không biết mình muốn gì, không hiểu xã hội, càng không hiểu về hôn nhân, chỉ có thể dựa vào tôi.”

Lục Phồn nhìn bà, ánh mắt sâu tối đen thêm chút ít. Anh không lên tiếng cắt ngang, sắc mặt vẫn không thay đổi chờ bà nói tiếp.

Trình Hồng: “Tôi chỉ có một yêu cầu, cậu đổi việc đi.”

Lục Phồn khẽ giật mình.

“Tôi có thể cho cậu tiền, cũng có thể cho cậu cơ hội, cậu muốn gây dựng sự nghiệp, hay làm một công việc khác danh giá lương cao, tôi cũng có thể giải quyết giúp cậu. Thậm chí... trình độ học vấn của cậu cũng có thể...”

“Cô Trình.”

Lục Phồn bỗng cắt ngang lời bà: “Cháu không cần.”

“Cậu không cần, nhưng Nghê Giản thì sao?”. Trình Hồng nhíu mày: “Cậu nhìn công việc của cậu đi? Tiền lương một tháng của cậu không đủ cho Nghê Giản mua một bộ quần áo.”

Lục Phồn không đáp.

Sau nửa ngày im lặng, Trình Hồng tưởng đã thuyết phục được Lục Phồn. Bà cúi đầu mở túi xách, lấy bên trong ra một tấm danh thiếp, đang định đưa qua thì Lục Phồn lên tiếng. Giọng anh trầm thấp, điềm tĩnh, người ngoài khó có thể nhận ra vẻ lo lắng, tự ti hay sợ hãi.

Anh nói: “Thứ cô ấy thiếu, không phải là quần áo.”

Lúc vào nhà, trời gần như đã tối đen. Lục Phồn đóng cửa, đi vào phòng khách.

Nghê Giản đang ngủ trên sofa. Mặt cô hướng ra ngoài, mái tóc dài rủ từ trên ghế xuống.

Lục Phồn đứng ở cửa nhìn một hồi, cầm đồ ăn vào phòng bếp. Anh đặt cái túi ở góc tường, đang chuẩn bị lấy dao làm cá thì thấy hai chiếc đĩa để trên bệ bếp.

Một đĩa là trứng rán, một đĩa là đậu bắp. Trứng thì cháy, đậu bắp thì khét.

Lục Phồn mở nồi cơm điện, trong nồi có cơm, không phải buổi trưa thừa lại, mà là mới nấu. Nhưng nước đổ hơi nhiều, nhìn như cháo. Anh đập nắp nồi, đi ra ngoài.

Nghê Giản vẫn ngủ chưa dậy.

Dáng ngủ của cô lúc nào cũng chỉ có một kiểu duy nhất, cong người trong ghế sofa, gầy gò mỏng manh, lộ vẻ yếu ớt.

Lục Phồn ngồi xổm xuống, ánh mắt rơi trên mặt cô. Cô nhắm mắt, hàng mi đen khép vào nhau, tạo thành hai mảnh nhỏ, nổi bật trên khuôn mặt trắng trẻo.

Anh vẫn nhớ hình dạng của đôi mắt lúc mở ra. Gặp lại đã bao lâu nhưng lúc này đây, cô vẫn giống như ngày bé. Dịu dàng khiến người ta cảm thấy không quen.

Lục Phồn đứng thẳng dậy, lúc gần đi liếc về phía tay Nghê Giản, ánh mắt thoáng dừng lại. Trên ngón tay cô có bảy tám vết đỏ, rất dễ làm người khác chú ý, hoàn toàn không khớp với làn da trắng nõn. Anh nhận ra, đó là vết bỏng.

Nghê Giản bị mùi lạ làm cho tỉnh giấc.

Lục Phồn đang bôi thuốc mỡ cho cô, ngẩng đầu, không biết cô mở mắt từ lúc nào, cứ thế nhìn anh. Cô nhìn quá chăm chú khiến Lục Phồn nhất thời giật mình, một lúc sau mới tiếp tục bôi thuốc.

Nghê Giản rút tay về, từ trên sofa ngồi xuống: “Đừng bơi nữa, mùi hôi quá.”

Lục Phồn: “Rất có tác dụng đấy.”

Nghê Giản đưa tay lên mũi ngửi, hơi buồn nôn, vội vã đưa tay xuống.

“Sao anh có toàn những thứ khó ngửi vậy?”. Cô cau mày: “Cái này so với lọ dầu kia còn kinh khủng hơn.”

Lục Phồn không trả lời, chỉ nói: “Chịu đựng đi.” Sau đó nặn một ít, xoa hết lên tay cô.

Nghê Giản không nhúc nhích.

Lòng bàn tay thô ráp của Lục Phồn lướt qua ngón tay mảnh khảnh của cô, xoa nhẹ, không mềm mại mà đậm chọc. Trái tim Nghê Giản cũng bị xoa bóp, nhồn nhột. Cô nhìn anh từ đôi lông mày đen kịt đi xuống, tới ánh mắt chính trực. Dần dần, cổ họng cũng hơi ngứa ngứa. Cô mím chặt môi, chịu đựng.

Lục Phồn hoàn toàn không hay biết. Anh rử mắt giúp cô xúc thuốc. Sau khi thoa hết, thu tay lại, đập nắp. Anh ngẩng đầu, phút chốc ngo ngo.

Khi ánh mắt đen kịt của anh nhìn tới, trong đầu Nghê Giản nổ bùm một tiếng.

Dây cung kéo căng đã bị chặt đứt.

Nhịn không được.

Cô ôm lấy mặt anh, ghé môi vào. Lục Phồn không hề phòng bị, thoáng chốc trở tay không kịp. Cô không hôn, đôi môi nóng ảm lướt thẳng lên mắt anh. Lưỡi cô giống như một con quái vật, lặng lẽ chui ra, thè liếm lưỡi anh.

Bên ngoài, tia trời chiều cuối cùng đã trút bỏ hết, trời sập tối.

Trước mắt Lục Phồn cũng tối đen. Anh cảm giác máu trong người đều phụt vọt lên mắt. Nghê Giản hôn khéo mắt anh, kéo một đường, đến tận tai. Cơ thể Lục Phồn run run, cổ họng cuồn cuộn. Anh cắn môi, vắn chặt tay cô.

Nghê Giản bị anh giật xuống, áp trên ghế sofa. Cơ bắp toàn thân Lục Phồn căng cứng, đè lên người Nghê Giản. Anh giữ vai cô, thở gấp.

Giữa bóng tối mịt mờ, ánh mắt hai người nhìn thẳng vào nhau.

Trong mắt Lục Phồn thấp lửa.

Trong mắt Nghê Giản có ánh sáng.

Anh mím môi.

Còn cô, đang cười.

“Nghê Giản, đừng giờ trò với tôi.” Anh nghiến chặt răng.

Nghê Giản nhếch môi, nhìn hình dáng khuôn mặt rõ ràng của anh, nụ cười dần dần mở rộng, hòa hợp tiến vào trong mắt, giống như hoa.

Cô khẽ cười ra tiếng.

“Không phải anh rất lợi hại sao, hả?”. Thắt lưng cô thẳng đứng, cảm nhận được chỗ đó của anh chạm vào, vừa cứng vừa nóng.

Cô cong lưng cười: “Anh chưa từng bị trêu như vậy à?”.

Sắc mặt Lục Phồn sa sầm, ánh mắt tối một mảng. Nghê Giản dường như không nhận ra nguy hiểm, vẫn hung hăng cười, khiêu khích. Lục Phồn ghì mạnh cánh tay cô lại, vùi đầu xuống.

Tiếng cười của Nghê Giản chưa bật ra. Lục Phồn đã dùng môi, chặn miệng cô. Hai đôi môi chạm vào nhau, Nghê Giản từ ý thức cho đến trái tim đều nổ ầm một cái.

Cô không có kinh nghiệm. Từ trước đến nay đều là cô hôn người khác, hôn mặt, hôn cổ, từng bên mắt. Cô chưa từng hôn môi ai, ngay cả Tô Khâm. Cô muốn hôn, mà chưa thực hiện được. Sau này, cô thử với những người đàn ông khác, tất cả đều vừa hôn liền không thể tiếp tục.

Cô không biết hôn môi có mùi vị gì.

Lục Phồn đưa lưỡi tấn công, Nghê Giản bối rối, đầu phát nóng. Cô đáp lại nụ hôn sâu của anh. Trong chuyện thân mật này, cô là một cô gái thông minh, làm qua làm lại, liền nắm được kỹ thuật.

Cô chủ động đảo khách thành chủ, ngăn lưỡi anh lại, run rẩy quán quýt, quấy nhiễu răng môi anh.

Cô nghĩ, hôn Tô Khâm cũng có cảm giác như thế này sao.

Kịch liệt, kích thích, sáng khoái.

Nhưng rất nhanh, Nghê Giản phát hiện không phải.

Lồng ngực cô ngọt ngào, không thở nổi, người đàn ông đang phủ trên người cô thì vẫn vậy. Cô muốn rút lui để thở, nhưng anh không cho cô cơ hội, kẹp chặt cô không tha. Cô giãy giụa, anh khóa chết cô lại, hôn mạnh hơn. Cô không phản kháng được. Trong nháy mắt, Nghê Giản đã hiểu.

Anh đang cố ý.

Anh đang trả thù.

Muốn cô chết ngọt sao.

Nghê Giản rất giận, nhưng không chịu thua. Tàn nhẫn hơn thế, cô cũng không sợ.

Cô mút môi anh, đột nhiên cắn khẽ, mùi ngai ngái tràn đầu lưỡi. Lục Phồn xoay người thối lui. Nghê Giản thò tay lau miệng, trên mu bàn tay có một vết đỏ. Cô nắm đó, đôi mắt đỏ lựng, ngạo nghễ nhìn anh. Lục Phồn liếm môi, Nghê Giản nhếch miệng không nói.

Trời rất nóng, không khí trong phòng lạnh hơn đóng băng.

Một lát sau, Lục Phồn đứng dậy, rời ghế sofa.

Anh tiến vào bếp.

Nghê Giản nằm kia, trên người thấm mồ hôi khó chịu, cô đi chân trần ra ngoài ban công, thu quần áo vào nhà tắm.

Trong phòng bếp, Lục Phồn vung con dao phay.

Trên thớt gỗ, con cá trích nằm im bất động.

Chương 14

Lúc ăn cơm, hai người hết sức im lặng, giống như sư tử sau đại chiến, ngậm ký kết dừng lại nghỉ ngơi lấy sức.

Lục Phồn nấu cá trích kho, canh rau, Nghê Giản chỉ ăn hai món này, còn trứng rán và đậu bắp để Lục Phồn ăn. Nghê Giản vừa nhìn đã cảm thấy không có cảm giác ngon miệng. Cô biết rõ, Lục Phồn chẳng qua không muốn lãng phí.

Dễ nhận thấy, lần đầu tiên vào bếp của cô là một màn thất bại thảm hại. Nhất là món đậu bắp, trông thật sự kinh khủng. Nghê Giản cảm thấy mình như bị đồ ăn đánh lừa. Không phải đồ xào là ngon nhất sao.

Nghê Giản nhấp một ngụm nước canh, thấy Lục Phồn đưa đĩa về phía chiếc đĩa còn sót mấy miếng bên trong. Cô nói: “Đừng cố.” Lục Phồn không quan tâm đến cô, cúi đầu và cơm. Nghê Giản dừng hai giây, vươn tay trút toàn bộ đĩa đậu bắp còn dư một nửa vào bát mình.

Lục Phồn ngẩng đầu.

Nghê Giản cau mày, nhìn như uống thuốc, nuốt vội miếng cơm xuống nhưng trong miệng vẫn còn vị mặn và khét. Cô uống một hai ngụm canh rồi để đĩa xuống, ngồi lên ghế xem tivi.

Lục Phồn nhìn chăm chăm vào chiếc bát không đối diện một lúc, thu hồi ánh mắt, ăn hết cơm.

Lục Phồn rửa bát, Nghê Giản làm ổ trên sofa xem tivi không nhúc nhích. Lục Phồn thu dọn xong xuôi, tắm rửa đi ra, cô vẫn tựa ở đó xem tivi. Lục Phồn liếc nhìn, là chương trình hẹn hò. Một nhóm đàn ông ngồi đằng kia, trên bục là một cô gái tóc xoắn dài, cầm mic nói, nước mắt giàn giụa.

Nghê Giản đột nhiên nhấn điều khiển từ xa, màn hình tối đen. Cô gãi đầu, đứng dậy, bộ dạng vô cùng buồn chán:

“Em đi ngủ đây.”

Lúc cô đang định đi, Lục Phồn nói: “Hai hôm nữa ra ngoài chơi, em đi không?”

Nghê Giản ngạc nhiên, ngẩng đầu: “Anh muốn dẫn em đi chơi à?”.

Lục Phồn không trả lời thẳng, chỉ bảo: “Háo Tử tổ chức, cậu ấy muốn gặp em, nhớ cậu ấy không?”.

Tất nhiên Nghê Giản nhớ.

“Bạn tiểu học của anh, cái anh beo béo hay túm tóc em, mặc áo thun chui đầu, đeo cặp sách kẻ ca rô màu đen, hay trêu em ấy.”

Cô trả lời rất nghiêm túc, Lục Phồn nghe hơi buồn cười.

“Vẫn nhớ kẻ thù à?”.

Nghê Giản giương khóe mắt lên: “Kẻ thù đương nhiên phải nhớ rồi.”

Những việc khác cũng không quên.

Anh chàng Háo Tử đó từng ra mặt giúp cô, còn đưa tiền cho cô mua đồ ăn, đương nhiên những việc ấy đều có sự giám sát của Lục Phồn. Nghê Giản nhớ Háo Tử ngày bé rất trượng nghĩa. Điều kiện nhà anh ấy tốt hơn nhà của Lục Phồn. Trong cặp sách có nhiều đồ ăn vặt cô chưa từng nhìn thấy, cô đi theo Lục Phồn nên được hưởng không ít lợi ích.

Nghê Giản hỏi: “Anh và anh ấy vẫn thân nhau à?”.

Lục Phồn không phản ứng, hỏi: “Có đi không?”.

“Đi đâu?”.

“Chưa biết.”

Nghê Giản à một tiếng, điệu bộ như đang suy nghĩ. Lục Phồn cầm khăn mặt vắt lên lưng ghế sofa: “Nêu em không thích đi thì để tôi trả lời cậu ấy.”

Nghê Giản: “Đi chứ, sao lại không đi.”

Hôm sau, Trương Hạo báo cho Lục Phồn điểm đến, bên thôn Tầm Nam ở núi Phong Hồ có một sơn trang nghỉ dưỡng, không tính là xa lắm, tầm 60 - 70 km, lái xe mất khoảng nửa tiếng. Nhưng Lục Phồn cảm thấy xa. Anh tưởng chỉ chơi gần khoảng một ngày mà thôi. Trương Hạo nhìn dáng vẻ của anh hiểu anh đang nghĩ gì.

“Được rồi, ông lớn như cậu đừng cố từ chối nữa, coi như vì Tiểu Giản đi. Cậu và em gái vất vả lắm mới gặp lại nhau, dù thế nào chúng ta cũng phải gắng hết sức chứ. Hứa Vân bảo, ở đó không tệ, mới phát triển hai năm nay thôi, chắc chắn Tiểu Giản chưa từng đến đâu.”

Trương Hạo nói như vậy, Lục Phồn cũng không phản đối nữa.

Trước khi Lục Phồn tan làm, Trương Hạo thông báo: “Sau trưa mai chúng ta sẽ đi, ở đó hai tối. Cậu bảo Tiểu Giản mang mấy bộ quần áo, tốt nhất là mang theo áo dài tay, nói không chừng buổi tối sẽ lạnh đấy.”

Lục Phồn âm ừ đáp lại. Sau khi về nói với Nghệ Giản, cô rất tò mò: “Thôn Tâm Nam? Chỗ đó ở đâu?”.

“Là một sơn thôn nhỏ, có khu nghỉ mát ở đây.”

“Anh từng đến chưa?”.

“Chưa đến bao giờ.”

Nghê Giản ngẫm lại cũng thấy có lẽ anh chưa từng đến bất kỳ khu nghỉ dưỡng nào. Nhìn anh rất nhẵn nại, mấy ngày bị cô chiếm phòng, anh ngủ ngoài phòng khách, không có điều hòa, quạt chạy yếu.

Suy nghĩ một lúc, Nghệ Giản nói: “Đi ba hôm không ảnh hưởng đến công việc của anh chứ?”.

Lục Phồn đáp: “Không sao.”

Nghê Giản gật đầu: “Được.”

Hôm xuất phát trời nắng, gió hơi lớn, không có vẻ gì là nóng. Nghệ Giản lấy mấy bộ quần áo nhét vào túi, lúc đi ra thấy Lục Phồn đang chuẩn bị quần áo. Không biết anh lôi ở đâu ra một chiếc va li, màu tàn thuốc, kiểu dáng cũ kỹ.

Nghê Giản đi tới đưa trước túi trong tay cho anh: “Đề cùm một chỗ đi.”

Lục Phồn ngẩng đầu nhìn cô một cái, nhận lấy chiếc túi bỏ vào trong bọc.

Hai giờ chiều, Lục Phồn lái xe máy dừng chiếc cửa hàng của Trương Hạo, Nghệ Giản ngồi phía sau.

Trương Hạo và Hứa Vân cũng đã chuẩn bị xong.

Hứa Vân nhìn thấy Nghệ Giản trước, cười đi tới: “Ồ, đây là Tiểu Giản phải không? Em gái nhìn xinh xắn quá.”

Nghê Giản không biết cô, nhưng nhìn cô cười rất nhiệt tình, cũng cười đáp trả.

Lục Phồn chào: “Chị Vân”, đang định giới thiệu vắn tắt với Nghệ Giản, Hứa Vân đã giành trước: “Chị là Hứa Vân, vợ của Trương Hạo, chị lớn hơn Trương Hạo hai tuổi, em cũng gọi giống Lục Phồn là chị Vân đi.”

Hứa Vân mới nói hai câu, Nghệ Giản liền nhìn ra tính cách hào sảng của cô ấy.

Không nói câu gì, Trương Hạo đi từ bên trong ra. Nghệ Giản thấy Trương Hạo, ánh mắt hơi mở to. Cô không thể liên tưởng cậu bé mập mập ngày xưa với người đàn ông đứng trước mặt này. Thật không ngờ, Trương Hạo đã giảm béo thành công.

Nghê Giản khâm phục sự thay đổi của Trương Hạo. Trương Hạo cũng vậy.

Anh không nghĩ đứa bé hay theo đuôi Lục Phồn năm đó nay đã có dáng dấp trưởng thành như vậy. Trên người cô gái này hoàn toàn không tìm thấy bóng

dáng khi còn bé, từ gương mặt đến khí chất, cả con người dường như đã thay đổi.

Trương Hạo có phần không dám tin: “Đây thật sự là... Tiểu Giản sao?”.

Nghê Giản gọi: “Anh Háo Tử.”

Trương Hạo không thể không tin.

Anh nhìn Nghê Giản một vòng, không ngớt lời cảm thán, quay đầu nói với Lục Phồn: “Đừng nói là cậu nhìn một phát có thể nhận ra ngay nhé?”.

Nghê Giản liếc đuôi mắt về phía Lục Phồn. Lục Phồn không trả lời, hỏi Trương Hạo: “Khi nào thì đi?”.

Hứa Vân nói tiếp: “Đợi lát nữa, Tiểu La và Đặng Lưu đi mua sắm, sắp về rồi.”

Vừa dứt lời, một chiếc xe tải đi đến. Xe dừng, Tiểu La từ ghế lái phụ nhảy xuống, hô to: “Chị Vân, đồ đạc mua xong rồi này.” Hô xong, người đã chạy tới, Nghê Giản nhìn thoáng qua đã nhận ra cậu ta là ai.

Lần trước cô đến tìm bản thảo, người nói đỡ Lục Phồn chính là cậu ta.

Tiểu La chạy lại gần, cười hì hì chào một vòng, đến lượt Nghê Giản cảm xúc đột nhiên thay đổi, ngạc nhiên nói: “Cô cô cô...”

Trương Hạo bảo: “Tiểu La, đây là em gái của anh Lục, cậu gọi là chị.”

“Cái gì?”. Tiểu La ngây người, nhìn chằm chằm Nghê Giản quan sát cả buổi, gãi đầu gãi tai: “Chị chẳng phải là, là... Sao lại thành em gái của anh Lục vậy?”.

Tiểu La quay đầu nhìn Lục Phồn, Lục Phồn khẽ gật đầu, Tiểu La càng bối rối. Cô gái lòng dạ hẹp hòi này sao lại thành em gái của anh Lục chứ? Cậu còn chưa hiểu ra sao, một người trong xe tải bước xuống.

Trương Hạo hô lớn: “Đặng Lưu, cầm hai chai nước lại đây.”

“Được rồi.” Đặng Lưu cầm hai chai nước, thấy cô gái đứng bên cạnh Lục Phồn, cũng cả kinh. Bỗng nhớ tới tin đồn Tiểu La truyền mấy hôm trước, trong đầu lóe lên, lớn giọng gọi thẳng: “A, anh Lục, chị dâu xinh quá.”

Trong nháy mắt, mọi người đứng đó đều sững sờ.

Vài giây sau, Hứa Vân bật cười, nói với Lục Phồn: “Cậu xem, cậu còn không lấy vợ đi, Đặng Lưu nôn nóng rồi kìa.”

Trương Hạo hơi ngạc nhiên, vô thức nhìn Lục Phồn và Nghê Giản, dần dần cảm thấy mùi vị hứng thú, nghĩ thầm hai người này chỉ sợ thật sự có gì đó, liền quay đầu tìm Lục Phồn hỏi.

Ngược lại lúc này, Tiểu La không hề xoắn xuýt, chọc chọc Đặng Lưu, nhắc nhở: “Đây là em gái của anh Lục, phải gọi là chị.”

“Hả? Không phải chị dâu à?”. Đặng Lưu giật mình, có phần lúng túng, cúi thấp đầu về phía Nghệ Giản: “Việc này, em xin lỗi chị.”

Nghê Giản đáp: “Không sao.”

Khóe mắt Lục Phồn liếc sang, biểu lộ vẻ thờ ơ không rõ.

Trương Hạo cầm đồ uống trên tay Đặng Lưu, một chai đưa cho Nghệ Giản, một chai đưa cho Hứa Vân: “Chúng ta nghỉ một lát rồi đi.”

Hứa Vân sắp xếp theo lời anh: “Chúng ta thế này nhé, Háo Tử lái xe của chúng tôi, ngồi cùng Đặng Lưu. Lục Phồn lái xe tải chở Tiểu Giản, và cả Tiểu La nữa. Những người khác đều đi thẳng đến đó rồi, có lẽ tới sớm hơn chúng ta đây.”

Lúc xuất phát đã hơn hai rưỡi.

Lục Phồn đi theo xe của Hứa Vân phía trước.

Tiểu La và Nghệ Giản ngồi ghế sau.

Lục Phồn vốn ít lời, Nghệ Giản cũng không nói gì, trong xe yên tĩnh lạ thường. Tiểu La chịu không được, chủ động quay đầu nói chuyện với Nghệ Giản:

“Chị, hôm đó em xin lỗi, em nói chuyện không dễ nghe, chị đừng để bụng.”

Nghê Giản chỉ kịp nghe rõ nửa câu sau của cậu ta, nhưng cô đoán được cậu ta định nói gì.

Cô cười cười: “Tôi cứ muốn để bụng đây.”

“Hả?”. Tiểu La sững sốt, gãi đầu, không biết nói tiếp thế nào.

Nghê Giản đáp: “Tôi trêu cậu thôi.”

Tiểu La lại ngạc nhiên, sau khi hiểu ra, hơi lúng túng, cũng có chút không thoải mái.

Cô gái này thích trêu người.

Trong lòng cậu càng cảm thấy kỳ lạ, cô ấy sao có thể là em gái của anh Lục được, con người kia có điểm gì giống anh Lục chứ?

Nghê Giản chú ý tới biểu cảm của Tiểu La, hỏi: “Giận à?”.

Tiểu La đáp: “Không có.”

Nghê Giản không thêm để tâm, quay đầu lại, nhìn Lục Phồn qua kính chiếu hậu, không ngờ đụng phải ánh mắt anh.

Nghê Giản hơi ngơ ngác, lúc nhìn lại, phát hiện ánh mắt Lục Phồn đã rời đi.

Trong lòng cô có phần nóng nảy: “Anh trốn cái gì chứ?”.

Chương 15

Giong điệu công kích của Nghệ Giản khiến Tiểu La ngồi bên cạnh thêm hoảng sợ: “Em không có trôn mà”.

Nói xong thấy Nghệ Giản nhìn chằm chằm phía trước, không hề nhìn sang cậu ta, mới hiểu cô đang nói chuyện với Lục Phồn.

Nhưng Lục Phồn không có bất kỳ phản ứng gì. Anh giả câm giả điếc mặc kệ Nghệ Giản nổi giận mà không có cách nào phát tiết.

Cô hung hăng trừng mắt nhìn Lục Phồn trong gương chiếu hậu, ngậm miệng, không nói chuyện với anh nữa.

Tiểu La cảm thấy nhiệt độ trong xe giảm xuống, muốn nói chút gì đó ấm áp, suy nghĩ một lúc lại nín lặng.

Cô gái này lạ thật đấy, chắc là không muốn chảy xuống vũng nước đục rồi.

Im lặng suốt dọc đường, đến núi Phong Nguyên vừa vặn bốn giờ. Xe chạy dọc con đường lớn quanh co, tiến vào thôn Tâm Nam, dừng trước cửa sơn trang Ngân Hạnh.

Tiểu La vội vã nhảy xuống xe thở hổn hển. Ở lại thêm với hai người kia, cậu ta sắp nghẹn thành câm.

Nghỉ ngơi vài giây, Tiểu La bỏ chạy lên trước tìm Đặng Lưu nói chuyện.

Lục Phồn trước khi xuống xe, vòng ra sau lấy đồ. Nghệ Giản tay không bước xuống, dựa vào cửa xe nghỉ ngơi một lúc, nhìn ngắm xung quanh.

Đúng là phong cảnh trên núi.

Dãy núi trải dài sau lưng sơn trang, cách đó không xa là khu dân cư dọc theo triền núi. Xung quanh đều là cây cối, vừa cao vừa to, có rất nhiều cây phong và cây ngân hạnh. Thấy tên sơn trang, Nghệ Giản nhớ tới nhà Lục Phồn ở đường Ngân Hạnh.

Nơi đây đương nhiên đẹp mắt hơn so với đường Ngân Hạnh rất nhiều.

Sơn trang Ngân Hạnh không lớn, tổng cộng có bốn tòa nhà ba tầng nhỏ. Một tòa kiểu dáng biệt thự, ba tòa khác là nhà tầng bình thường, tường bên ngoài đều màu lam, được chỉnh trang rất đẹp.

Trương Hạo đặt đúng ngôi biệt thự nhỏ đó.

Mấy người đến trước đã đi vào, Trương Hạo nhấn điện thoại, không lâu sau hai cô gái từ trong biệt thự đi ra, đều là đồng nghiệp cùng công ty với Hứa Vân, ngày thường khá thân thiết, vừa gọi đã đến. Hai người tuổi không lớn lắm, so với Hứa Vân có phần nhỏ hơn, dáng dấp khoảng hai sáu hai bảy.

Hứa Vân giới thiệu mấy câu, thoáng một cái mọi người đã biết nhau.

Hàn huyền một hồi, cánh đàn ông bắt đầu khuôn đồ lên phòng. Hứa Vân nghĩ rất chu đáo, chuẩn bị không ít rượu nước cùng nguyên liệu nấu ăn, khoảng chừng bốn hộp.

Biệt thự không nhỏ, ba tầng lầu có tổng cộng mười phòng. Vợ chồng Trương Hạo ở một gian, những người khác mỗi người chọn một gian, sắp xếp xong xuôi vẫn còn trống hai gian.

Nghê Giản và Lục Phồn đều ở phòng tầng ba. Một cái ở phía đông, một cái ở phía tây, cách nhau bởi hai căn phòng trống.

Đêm qua Nghê Giản ngủ không ngon giấc, ngồi một chuyến xe đã cảm thấy khôn khổ. Cô xuống dưới tầng ăn điếm tâm, nói với Hứa Vân một tiếng rồi trở về phòng.

Trước bữa tối, Lục Phồn không nhìn thấy Nghê Giản liền lên tầng tìm cô. Hứa Vân vừa vịn từ trên tầng đi xuống, nói Nghê Giản đang ngủ say. Lục Phồn đành thôi.

Khi trời đã tối đen, có hai người nữa tới biệt thự, là Trình Minh và Triệu Hữu Sâm, bạn học cấp ba của Trương Hạo.

Trình Minh là do Trương Hạo gọi đến, Triệu Hữu Sâm là tự làm mặt dày theo tới.

Lúc nhìn thấy Trình Minh, Hứa Vân vẫn đang cười, đến khi nhìn thấy Triệu Hữu Sâm phía sau anh ta, sắc mặt liền thay đổi. Cô kéo Trương Hạo vào bếp giáo huấn.

Trương Hạo kêu oan: “Trời đất chứng giám, thật sự không phải do anh gọi đến. Ai biết được cậu ta và Trình Minh ở cùng một chỗ. Sớm biết cậu ta sẽ tới, anh đã không gọi Trình Minh rồi”.

Sắc mặt Hứa Vân vẫn rất khó chịu: “Tốt nhất là anh tránh xa anh ta một chút cho em. Con người tâm địa gian xảo, mười phần là bạn xấu”.

Trương Hạo thấy cô tức giận, vội vàng nhận sai: “Bà xã, đừng nóng giận, lần này anh sai rồi, cam đoan không có lần sau”.

“Anh còn dám có lần sau à?”. Con thịnh nộ của Hứa Vân bốc lên: “Chuyện lần trước của Đặng Lưu em còn chưa tính toán rõ ràng với anh ta đâu. Anh ta là tên cặn bã, bề ngoài chó đội lốt người, chuyên gây họa cho các cô gái, chân đạp máy thuyền... Nếu không nể mặt anh, em đã đuổi anh ta đi rồi”.

“Dạ dạ dạ”. Trương Hạo vội vàng nhận sai: “Đều là do anh không tốt. Anh cũng biết Hữu Sâm ra nước ngoài học bậy bạ, đào hoa, không thích sống đúng đắn. Trình Minh không tệ, anh chỉ gọi cậu ấy đến tiếp xúc với Bội Bội và Tạ Lâm, nói không chừng có thể thành một đôi”.

“Đừng có nói nhảm, tóm lại bây giờ anh phải giám sát kỹ Triệu Hữu Sâm, nếu anh ta dám làm loạn, trêu chọc hai đứa em gái của em, em sẽ bắt anh ta phải chết”.

Trương Hạo gật đầu như bầm tởi, vỗ ngực cam đoan: “Ngay bây giờ nhất định sẽ tập trung chú ý”.

Trương Hạo nói được làm được, suốt cả tối luôn để tâm đến động tĩnh của tên lừa bịp Triệu Hữu Sâm, sợ Triệu Hữu Sâm chạy đến trêu chọc hai nữ đồng nghiệp của Hứa Vân.

Lạ là, hôm nay Triệu Hữu Sâm hết sức đứng đắn. Ngoại trừ lúc chào hỏi mọi người ra, mấy giờ sau chỉ đánh bài uống rượu, không hề thấy anh ta chủ động nói chuyện thân thiết với cô gái nào. Ngược lại, Bội Bội dường như bị về bề ngoài của Triệu Hữu Sâm mê hoặc, thi thoảng tìm anh ta nói chuyện.

Trương Hạo khẽ thở hắt ra, thầm đoán tên này tinh tường, Bội Bội và Tạ Lâm đều là mẫu hình con gái trong sạch thuần khiết, không hẳn là đại mỹ nữ, đoán chừng không lọt vào mắt anh ta.

Đám người chơi bài cả tối, hơn mười giờ mới ai về phòng người nấy. Triệu Hữu Sâm và Trình Minh vào hai phòng trống ở tầng ba.

Nghê Giản ngủ đến nửa đêm thì tỉnh, nhìn đồng hồ, vừa hơn hai giờ. Sờ lên bụng, hơi đói. Cô dậy đánh răng rửa mặt, khoác áo sơ mi dài tay ngoài váy ngủ, xuống lầu.

Đi ra cầu thang đèn vẫn mở. Nghê Giản mượn ánh sáng xuyên qua phòng khách bước vào bếp.

Trong phòng bếp có luồng sáng.

Một bóng đen đứng bên trong, đang mở cánh tủ lạnh lục tìm gì đó, thoáng nhìn, rất giống hình ảnh trong phim kinh dị.

Nghê Giản đưa tay lên tường sờ soạng nhấn một phát.

Tách một tiếng, phòng bếp sáng choang.

Tất cả được phơi bày dưới ánh sáng chói mắt, kể cả bóng đen đang lục tủ lạnh kia.

Trong giây lát đèn sáng, chiếc túi sủi cảo đông lạnh trong tay bóng đen rút nhanh xuống đất.

Một cánh tay đàn ông rơi vào tầm nhìn.

Nghê Giản mở to mắt.

Triệu Hữu Sâm hiển nhiên bị hoảng sợ. Anh ta sững sờ nhìn Nghê Giản đứng ở cửa, hai chân như chôn chặt, nhìn kỹ vẫn thấy run. Thực ra, anh ta không chắc chắn lắm mỹ nữ áo trắng tóc tai bù xù này là người hay là ma. Có gì không đàng hoàng đâu chứ, anh ta chẳng qua chỉ là tìm chút đồ ăn mà thôi.

Triệu Hữu Sâm nuốt nước miếng, ánh mắt dời xuống gương mặt trắng nõn của Nghê Giản, thấy bắp chân mảnh khảnh, xuống chút nữa là chân.

Anh ta khẽ thở phào, ánh mắt quay lại gương mặt Nghệ Giản, cười cười: “Cô gái à, cô dọa chết người đấy”.

Nghê Giản nói: “Xin lỗi”, đi qua nhặt bánh sủi cảo, nhìn nhìn: “Có thể chia cho tôi mấy cái được không?”.

Triệu Hữu Sâm nhướng mày, ngạc nhiên. Cô gái này phản ứng bình tĩnh lãnh đạm, dường như người bị dọa chỉ có anh ta. Anh ta nghi ngờ cô cố ý.

Triệu Hữu Sâm nghiêng người: “Cô là ai?”.

“Tôi là Nghệ Giản”.

Trả lời xong, cô nói tiếp: “Tôi sẽ đi nấu, chờ tôi mấy phút”.

Hiển nhiên, sự chú ý của cô chỉ đặt trên bánh sủi cảo.

Triệu Hữu Sâm nhìn chăm chăm vào mặt cô một hồi, hạ mắt cười cười: “OK, chia cho cô đấy”.

Nghê Giản tìm nồi, nhanh chóng đem sủi cảo đi nấu. Triệu Hữu Sâm nghiêng người dựa vào khung cửa, khoanh tay nhìn cô.

Nghê Giản thật sự rất đói, không kịp tìm hiểu, chỉ nấu một nồi nước suông, không thả chút gia vị nào vào.

Nấu xong, cô múc năm cái bỏ vào bát, đưa thìa cho Triệu Hữu Sâm: “Còn dư là của anh”.

Triệu Hữu Sâm vừa đón lấy vừa nhìn người, căn bản không để ý cô có thả gia vị hay không, cho đến khi nhìn thấy nồi sủi cảo nước trắng, mặt liền ngậy ra.

“Cô... cứ như thế mà ăn à?”.

“Không thì sao?”. Nghệ Giản bung bát thản nhiên đi qua mặt anh ta.

Triệu Hữu Sâm thiếu chút nữa thì phun ra máu. Trên đời này anh ta chưa từng ăn món nào với nước suông như vậy. Anh ta vuốt vuốt mái tóc, nhìn ngó phòng bếp một lúc, tìm được một lọ giấm.

Cho đến khi anh ta chuẩn bị xong gia vị bung bát đi ra, Nghệ Giản đã ăn xong.

Cô rửa bát, đi lên lầu.

Triệu Hữu Sâm gọi: “À, cô chờ tôi một lát”.

Nghê Giản không chút phản ứng, nhẹ chân bước lên cầu thang.

Triệu Hữu Sâm ngửa đầu nhìn một lúc rồi cúi xuống cho giấm chua: “Chà chà, có khí chất đấy”.

“Nghê Giản, Nghệ Giản...”. Anh ta nhắm đi nhắm lại tên cô, lắc đầu mỉm cười.

Nghê Giản ngủ quá nhiều, hôm sau tinh thần sáng khoái, sáng sớm đã rời giường.

Trên tầng ba có sân thượng để ngắm cảnh.

Nghê Giản đứng đó ngắm núi. Sau lưng, một người đàn ông đang nhìn cô.

Triệu Hữu Sâm đứng nửa giờ không thấy Nghê Giản quay đầu. Anh ta không kiên nhẫn ho hai tiếng, nhưng cô vẫn không có phản ứng.

Anh ta đi tới vỗ vai cô. Nghê Giản quay đầu lại.

Triệu Hữu Sâm hỏi: “Nhìn gì mà mê mẩn vậy?”.

Nghê Giản nhú mày: “Bỏ tay ra”.

Triệu Hữu Sâm thoáng ngạc nhiên, nhìn cô mấy giây, tay rút khỏi vai cô.

Mi tâm Nghê Giản dẫn ra.

Lần đầu tiên Triệu Hữu Sâm bị phụ nữ chán ghét, cảm thấy không quen.

Anh ta sờ lên mũi, nói: “Tôi là Triệu Hữu Sâm, là bạn học của Háo Tử. Cô là đồng nghiệp với chị Vân à?”.

Nghê Giản đáp: “Không phải, tôi sống cùng với Lục Phồn”.

“Lục Phồn?”. Triệu Hữu Sâm nheo mắt: “Là tên lính cứu hỏa kia ấy hả?”.

Nghê Giản dõi nhìn anh ta hai giây, bỗng nhiên không muốn nói chuyện. Cô không thích bộ dạng anh ta khi nhắc đến Lục Phồn. Cô không nghe được giọng điệu nhưng có thể nhìn thấy biểu cảm.

Người đàn ông này coi thường Lục Phồn.

Cô xoay người, tiếp tục ngắm núi.

Triệu Hữu Sâm đột nhiên bị thờ ơ, có phần không hiểu.

“Sao không nói chuyện nữa? Anh ta không phải nhân viên phòng cháy chữa cháy à?”.

Nghê Giản không phản ứng.

Triệu Hữu Sâm nhìn chăm chú vào chiếc cổ trắng như tuyết của cô, hơi tức giận. Từ trước tới nay, anh ta chưa từng tiếp xúc với người con gái nào thách thức như vậy.

Anh ta suy nghĩ một chút, cảm thấy có lẽ đã sai chiến thuật. Anh ta biết có kiểu phụ nữ, nhìn qua rất mạnh mẽ ngang ngược, điều đó càng thu hút đàn ông muốn chinh phục bọn họ. Anh ta đoán, cô gái này chính là thế.

Triệu Hữu Sâm siết chặt nắm tay, vươn tay xoay người Nghê Giản, áp vai cô lên lan can.

“Tôi đang nói chuyện với cô đấy. Cô điếc hay câm vậy hả?”.

Nghê Giản đương nhiên không nghĩ anh ta làm vậy. Người đàn ông đột nhiên thay đổi trong vòng một giây, thật hài hước, cô muốn cười.

Đúng là cô đã mỉm cười.

Gió sớm từ trên núi thổi qua, mái tóc dài đen bóng của cô ôm lấy mặt, lướt nhẹ qua cằm Triệu Hữu Sâm. Cô cười híp mắt, hàng mi dài rung lên một cái, tựa như tiếng chuông giòn đã truyền ra xa.

Lúc Lục Phồn đến, nghe được chính là tiếng cười ấy.

Trên sân thượng, đôi nam nữ kề cận ở cùng một chỗ, dựa vào lan can, gió cuốn thổi tung chiếc váy của cô gái, cùng vạt áo sơ mi của người đàn ông.

Anh đứng ở đó nhìn, không biết có nên gọi cô ăn sáng hay không.

Chương 16

7h30, Nghê Giản và Triệu Hữu Sâm cùng xuống lầu.

Thấy bọn họ sánh bước đi xuống, Trương Hạo khựng lại, gương mặt ngay sau đó liền tái đi. Con mẹ nó, phòng đến phòng đi, lại quên mất Nghê Giản! Trương Hạo tức giận, quỳnh lên đi tìm vợ. Hứa Vân vừa tập thể dục buổi sáng xong, đang trên lầu tắm rửa. Trương Hạo không còn cách nào khác, trốn trong bếp nhìn chằm chằm nhất cử nhất động của Triệu Hữu Sâm và Nghê Giản.

Nhìn một lúc, nhớ ra gì đó - Ồ, Lục Phồn đâu? Không phải đi lên gọi Nghê Giản ăn sáng ư? Sao không thấy người nhỉ?

Nghê Giản cũng đang nghĩ vậy. Trong ấn tượng, hàng ngày Lục Phồn đều dậy sớm hơn cô, không đến mức vẫn đang ngủ lười.

Đang nghĩ ngợi, ngẩng đầu, thấy một dáng người thái độ lạnh nhạt từ trên lầu đi xuống.

Nghê Giản nhìn một hồi, rời mắt đi.

Triệu Hữu Sâm thấy có người xuống, cao giọng chào: “Chào buổi sáng”.

“Chào buổi sáng”. Lục Phồn đi qua phòng khách, tiến vào bếp.

Trương Hạo kéo anh đến bên bệ bếp, đóng cửa: “Cậu làm gì vậy?”.

Lục Phồn không hiểu.

Trương Hạo nói: “Không phải cậu đi gọi Tiểu Giản à, tại sao Hữu Sâm lại đi xuống cùng cô ấy?”.

Lục Phồn không đáp. Trương Hạo nhìn vẻ mặt khác thường của anh, nhỏ giọng hỏi: “Có chuyện quan trọng gì à?”.

Lục Phồn nói: “Không có gì, tôi đến đúng lúc bọn họ đang nói chuyện nên tôi không muốn quấy rầy”.

Trương Hạo tự đánh thẳng vào đầu: “Việc này trách tôi! Không nói rõ với cậu nên cậu không hiểu tình hình”.

Lục Phồn: “Tình hình gì?”.

Trương Hạo vỗ vỗ vai anh, ý bảo anh lại gần. “Tay ngoài kia là bạn học cấp 3 của tôi, một gã đào hoa ong bướm đấy”. Trương Hạo chỉ tiếc rên sất không thành thép lắc đầu, thấp giọng: “Tên này rất mê...”.

Lục Phồn: “Mê gì?”.

“Cậu ngốc thật, đương nhiên là chơi đùa con gái rồi”.

Trương Hạo ghé mắt qua khe cửa nhìn ra bên ngoài, kể hết chuyện phóng đàng của Triệu Hữu Sâm. Lục Phồn nghe xong im lặng.

Trương Hạo lo lắng đổ mồ hôi: “Vẫn chưa hiểu à? Tôi e là em gái Tiểu Giản thiện lương đã bị đưa vào miệng sói rồi”.

Cuối cùng Lục Phồn cũng có chút cảm xúc. Một lúc sau, anh bình tĩnh nói: “Người là do cậu gọi tới”.

Câu nói khiến Trương Hạo ghen họng.

“Được rồi được rồi, đều là trách nhiệm của tôi. Bây giờ là lúc để truy cứu trách nhiệm à? Mau nghĩ cách cứu em gái về đi”.

Trương Hạo bứt tai, hai giây sau nói: “Thế này đi, cậu tìm cơ hội nhắc nhở Tiểu Giản đừng thân mật với Triệu Hữu Sâm quá, nói Triệu Hữu Sâm là sói già vấy đuôi, đừng tin lời ngon ngọt”.

Lục Phồn không đáp, một lúc sau thờ ơ trả lời: “Cậu đi mà nói”.

“Cậu nói đi”. Trương Hạo bảo: “Cô ấy tin cậu, nghe lời cậu nhất”.

“...”

Lục Phồn nhất thời không nói gì.

Lục Phồn hiểu. Ngày bé Nghê Giản tin anh nhất, nghe anh nhất. Anh bảo cô chờ anh, cô sẽ chờ. Anh bảo cô làm bài tập, cô sẽ ngồi một mình trên ghế im lặng viết bảng chữ cái.

Nhưng đó là khi còn bé.

Hiện tại, cô làm những việc kia, Lục Phồn nói không nên lời.

Anh không trả lời, bên ngoài truyền đến tiếng Hứa Vân gọi Háo Tử. Trương Hạo vội vã nói rõ một câu với Lục Phồn, hấp tấp đi ra.

Sau bữa sáng, có người đề nghị đi leo núi, có người đề nghị đi câu cá, thoáng một phát đã bắt đồng. Trương Hạo đề nghị chia làm hai tốp, ai muốn đi leo núi thì leo núi, ai muốn đi câu cá thì câu cá.

Đến cuối cùng, còn thừa lại Nghệ Giản, Lục Phồn, Triệu Hữu Sâm không có lựa chọn.

Trương Hạo biết rõ trong lòng Triệu Hữu Sâm nhất định muốn ở cùng một chỗ với Nghệ Giản, liền nhanh chóng ra tay trước.

“Nhóm Tiểu La ít người, Tiểu Giản theo bọn họ đi leo núi, vừa hay để tập luyện, em dạo này gầy quá! Còn Lục Phồn, cậu đi cùng Tiểu Giản đi!”.

Không đợi Nghệ Giản đáp, Triệu Hữu Sâm liền mở miệng: “Thêm cả tôi nữa”.

Trương Hạo không cho anh ta thêm cơ hội, ôm vai anh ta nói: “Người anh em, cậu tài giỏi nên có việc để làm đây. Đừng có trốn, cậu câu cá rất lợi hại, bữa tối nay trông cậu vào cậu”.

Hứa Vân cũng đã nhìn ra, lẳng lặng phụ họa: “Triệu đại thiếu gia có thói quen ăn chùa sao?”.

Triệu Hữu Sâm không ngốc, anh ta nhìn ra được Hứa Vân có thành kiến với mình vì chuyện lần trước, lời cô nói ý tứ châm biếm rất rõ ràng.

Triệu Hữu Sâm cảm thấy con người Hứa Vân chuyện bé xé ra to, tuy trong lòng có chút khó chịu, nhưng trước mặt nhiều người như vậy anh ta sẽ không tự hủy hoại hình tượng thân sĩ, nhất là trước mặt Nghệ Giản.

Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt!

Triệu Hữu Sâm cúi kính lưu một bước: “Được, tối nay tôi mời mọi người ăn cá”.

Thôn Tầm Nam cao hơn mực nước biển bảy tám trăm mét, bầu trời nhiều mây, gió lớn, mát mẻ, leo núi cũng không thấy khó chịu nhiều lắm.

Nghê Giản rất lười, không thích vận động. Ngoài đọc sách còn bị Mai Ánh Thiên bắt chạy bộ buổi sáng, chưa từng vận động quá nhiều, thể lực cũng không tốt.

Nhưng cô từng theo Mai Ánh Thiên đến rất nhiều nơi, leo mấy ngọn núi, ngược lại có chút hứng thú. Núi Phong Nguyên rất đẹp, Nghệ Giản cũng muốn leo lên đỉnh ngắm cảnh.

Đặng Lưu và Tiểu La đi một mạch lên trước, Nghệ Giản và Tạ Lâm ở giữa, Lục Phồn đi cuối cùng.

Tạ Lâm vốn định chọn câu cá, về sau đổi ý. Tạ Lâm và Nghệ Giản không thân. Tối qua, lúc mọi người chơi bài thì Nghệ Giản ngủ trong phòng, bọn cô chưa ai nói chuyện với ai. Trực giác của Tạ Lâm cảm thấy Nghệ Giản là người không mấy cởi mở, nói không nhiều, cũng không hay cười, ánh mắt nhìn không nhiệt tình. Nhưng lúc này đội leo núi chỉ có hai nữ, hơn nữa cô ta nhớ Trương Hạo nói Nghệ Giản là em gái của Lục Phồn nên cảm thấy khá hơn một chút.

Tạ Lâm chủ động nói chuyện với Nghê Giản nhưng không được hồi đáp. Tạ Lâm nói lại lần nữa, nhưng bóng dáng cô gái phía bên trái vẫn không ngừng chuyển động, giống như không nghe thấy cứ thế tiến lên phía trước.

Tạ Lâm cắn môi, nội tâm có phần không thoải mái. Cô ta dùng bước, quay đầu nhìn Lục Phồn.

Lục Phồn đi tới, bảo: “Cô ấy không cố ý”.

Tạ Lâm ngẩng đầu nhìn anh, không hiểu.

Lục Phồn nói: “Cô ấy không nghe được”.

Tạ Lâm mở to mắt, quay đầu nhìn bóng lưng Nghê Giản, lại quay đầu nhìn Lục Phồn, vô cùng ngạc nhiên: “Wtf? Anh nói là...?”.

“... Nói... cô ấy là người điếc?”.

Lục Phồn nhíu khế mày.

Tạ Lâm vội vã phản ứng, đỏ mặt: “Thực xin lỗi, tôi chỉ là không ngờ...”.

Lục Phồn không nghe cô ta nói tiếp, chỉ chỉ phía trước: “Đuổi theo đi”.

Nghê Giản đi một đoạn cảm thấy khát nước, quay đầu tìm Lục Phồn cầm nước. Lúc nhìn lại, phát hiện Tạ Lâm vốn theo sát đằng sau không biết rút lại từ bao giờ, đang đi song song cùng Lục Phồn.

Nghê Giản đứng đằng xa, nheo mắt nhìn, xoay người tiếp tục đi. Nhịp chân cô bước nhanh hơn đuổi theo Tiểu La phía trước.

“Có nước uống không?”.

Tiểu La nhìn cô, lôi trong túi chai soda đưa cho cô. Nghê Giản vặn một lúc không ra. Tiểu La quan sát: “Chị, chị yếu quá, để em mở cho”.

Nghê Giản đưa nước cho cậu ta. Tiểu La thoáng một cái liền mở được, Nghê Giản nhận lấy vừa đi vừa uống, ngẩng đầu nhìn bóng lưng Đặng Lưu phía trước, hỏi: “Cậu ta đi nhanh thế làm gì?”.

“Thi đấu chứ sao”.

“Thi đấu?”.

“À, cậu ấy và anh Lục đang phân cao thấp. Trong mấy người đàn ông ở cửa hàng em thì cậu ấy béo nhất, cũng yếu ớt nhất. Cậu ấy đã tập luyện rất lâu rồi. Hiện giờ, em chẳng muốn tranh hạng nhất với cậu ấy. Anh Lục càng không muốn tranh với cậu ấy”.

Giọng điệu Tiểu La rất tự hào: “Anh Lục của bọn em tập luyện rất chuyên nghiệp đấy, chạy bộ, cử tạ, không cái nào là không mạnh nhất”.

Nghê Giản: “Cái đấy cậu cũng biết à?”.

Tiểu La: “Đương nhiên rồi. Chuyện của anh Lục cái gì em cũng biết, ngay cả anh ấy chạy 50m với tốc độ cực nhanh em cũng biết”.

Tiểu La ngẩng đầu, vẻ mặt tỏ thái độ “Toàn bộ thành tích chạy nước rút của anh Lục em đều biết rõ, chị mau tới hỏi em đi”.

Nhưng thật đáng tiếc, Nghê Giản không hỏi điều đó. Nghê Giản cầm chai soda, mỉm cười: “Có thật cái gì cũng biết không?”.

Tiểu La tự tin gật đầu.

Nghê Giản hỏi: “Cậu có biết anh Lục đã kết hôn không?”.

Cô hạ giọng, nhìn ánh mắt Tiểu La từ từ mở lớn, cuối cùng trợn to, tựa như gặp quỷ. “Con mẹ nó!”. Tiểu La văng tục: “Kết hôn? Với ai? Người họ Tôn kia đã quay lại à?”.

Nghê Giản lập tức bắt lấy tin quan trọng:

“... Họ Tôn ư? Là ai vậy?”. Cô vừa hỏi, trong đầu liền hiện ra đáp án.

“Phóng viên Tôn?”.

“Đúng là cô ta à?”. Tiểu La hoảng hốt: “Không phải cô ta đã vứt bỏ anh Lục sao? Quay về làm gì chứ?”.

Nghê Giản lại một lần nữa túm lấy điểm mấu chốt: “Vứt bỏ?”.

“Còn không phải sao?”. Tiểu La căm giận bất bình: “Không thật lòng với anh Lục thì thôi đi, sao vẫn nhiều lần tới trêu chọc anh Lục? Chẳng phải chê anh Lục không tiền không thế ư? Bây giờ quay lại làm gì? Đầu óc anh Lục bị hỏng rồi à? Sao vẫn qua lại với loại người đó?”.

Tiểu La càng nghĩ càng giận, ùng ùng hỏi gấp: “Anh Lục đúng là kết hôn với cô ta ạ? Để em đi hỏi anh ấy”.

Nghê Giản nín Tiểu La lại: “Tôi đùa cậu đấy”.

Tiểu La giật mình, mặt dần dần chuyển từ đỏ sang xanh.

Cậu ta hiểu mình lại bị Nghê Giản đùa giỡn, bực tức, hất tay: “Chuyện quan trọng như thế sao chị lại đùa được nhỉ?”.

Nghê Giản cười cười, thành thật xin lỗi: “Xin lỗi, tôi là người thích tìm thú vui, đừng chấp nhặt”.

Nói xong cô cũng rời đi.

Tiểu La cắn răng đứng im một lúc rồi đuổi theo: “Chị đưa nước cho em đây”.

Đi được nửa đường họ ngồi nghỉ giữa sườn núi.

Nghê Giản ngồi trên một tảng đá.

Lục Phồn đi tới đưa cho cô túi bánh mì.

Nghê Giản không nhận.

Lục Phồn quay người định đi, Nghê Giản vươn tay giật túi bánh mì trong tay anh.

Lục Phồn im lặng, nhìn cô không chớp mắt, hỏi: “Như vậy thú vị lắm à?”.

Nghê Giản trả lời: “Thú vị”.

Lục Phồn không đáp lời, dừng một chút, ngồi xuống cạnh cô.

Nghê Giản hơi ngạc nhiên, nghiêng đầu dõi theo anh.

“Anh làm gì thế?”.

“Nói chuyện”. Lục Phồn nói.

Nghê Giản giật mình, khước môi khẽ giương lên.

Anh nhìn cô, mặt cô ghé sát vào, thấp giọng: “Nói chuyện phiếm hay nói chuyện tình cảm?”.